

Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών

10^η Συνέλευση

30 Οκτωβρίου - 8 Νοεμβρίου 2013

Busan, Δημοκρατία της Κορέας

Έγγραφο υπ' αριθ. **PRC 01.1**

Δήλωση περί Ενότητας – Αναθεωρημένη

Το Δώρο και η Κλήση του Θεού προς την Ενότητα – και η δική μας Δέσμευση

1. «*Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην*» (Γένεσις 1:1). Η δημιουργία αποτελεί δώρον εκ Θεού ζώντος. Τιμούμε την ζωή της κτίσεως στην πολυμορφία της και αναπέμπουμε ευχαριστίες για την αγαθότητά της. Είναι θέλημα Θεού άπασα η κτίση να συμβιώνει συμφιλιωμένη στην αγάπη του Χριστού μέσω της μεταμορφωτικής δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος, εν ενότητι και ειρήνη (Εφ. 1).

Η πείρα μας

2. Σήμερα άπασα η κτίση, ο κόσμος και οι άνθρωποί του, βιώνουν μία ένταση μεταξύ της βαθύτερας ελπίδος και της βαθύτερας απελπισίας. Αναπέμπουμε ευχαριστίες για την πολυμορφία των ανθρωπίνων πολιτισμών, για το θαύμα της γνώσεως και της μαθήσεως, για τον ενθουσιασμό και τη ζωντάνια πολλών νέων ανθρώπων, για την ανοικοδόμηση κοινοτήτων και την επανασυμφιλίωση εχθρών, για τη θεραπεία ανθρώπων, και για την τροφοδοσία πληθυσμών. Αγαλλόμεθα όταν άνθρωποι διαφορετικών θρησκείων συνεργάζονται για την δικαιοσύνη και την ειρήνη. Αυτά είναι σημεία ελπίδος και αρχές καινές. Θλιβόμεθα όμως από το γεγονός ότι υπάρχουν επίσης μέρη όπου τα τέκνα του Θεού στενάζουν. Κοινωνική και οικονομική αδικία, πενία και λιμός, πλεονεξία και πόλεμος ρημάζουν τον κόσμο μας. Υπάρχει βία και τρομοκρατία και η απειλή πολέμου, ιδίως πυρηνικού πολέμου. Πολλοί πρέπει να ζουν με ασθένειες όπως ο ιός HIV και το AIDS και να υποφέρουν από άλλες επιδημίες. Λαοί εκτοπίζονται και οι τόποι τους περνούν σε άλλα χέρια. Πολλές γυναίκες και παιδιά είναι θύματα βίας, ανισότητας και εμπορίας ανθρώπων, όπως και μερικοί άνδρες. Υπάρχουν

οι περιθωριοποιημένοι και αποκλεισμένοι. Διατρέχουμε όλοι τον κίνδυνο αποξενώσεως από τον πολιτισμό μας και αποσυνδέσεως από τη γη. Η κτίση έχει περιπέσει σε κακές χρήσεις και αντιμετωπίζουμε απειλές στην ισορροπία της ζωής, μια διογκούμενη οικολογική κρίση και τις συνέπειες της κλιματικής αλλαγής. Αυτά είναι σημεία των διαταραγμένων σχέσεών μας μετά του Θεού, προς αλλήλους και μετά της λοιπής κτίσεως, και ομολογούμε ότι ατιμάζουν το εκ Θεού δώρο της ζωής.

3. Εντός των Εκκλησιών βιώνουμε παρόμοια ένταση μεταξύ διαθέσεως εορταστικής και διαθέσεως οδύνης. Υπάρχουν σημεία παλλομένης ζωής και δημιουργικής ενεργείας στην αύξηση των χριστιανικών κοινοτήτων ανά τον κόσμο, στην πλούσια πολυμορφία τους. Υπάρχει εμβάθυνση της αισθήσεως μεταξύ ορισμένων Εκκλησιών ότι έχουν την ανάγκη αλλήλων και ότι καλούνται υπό του Χριστού να ευρισκονται σε ενότητα. Σε μέρη όπου οι Εκκλησίες βιώνουν αγωνία και διαρκή τον φόβο των διωγμών, η αλληλεγγύη μεταξύ Χριστιανών από διαφορετικές παραδόσεις στη διακονία της δικαιοσύνης και της ειρήνης είναι σήμα της του Θεού χάριτος. Το οικουμενικό κίνημα έχει ενθαρρύνει νέες φιλίες οι οποίες προετοιμάζουν γόνιμο έδαφος όπου είναι δυνατόν να ευδοκιμήσει ο σπόρος της ενότητας. Υπάρχουν μέρη όπου οι Χριστιανοί από κοινού εργάζονται και προσφέρουν κοινή μαρτυρία εντός των τοπικών τους κοινοτήτων και νέων περιφερειακών συμφωνιών για ανάληψη κοινών δεσμεύσεων, στενότερη συντροφικότητα και ενώσεις Εκκλησιών. Αναγνωρίζουμε ολοένα και περισσότερο ότι καλούμεθα να μοιρασθούμε διάφορα με ετεροδόξους και να διδαχθούμε από αυτούς, να εργασθούμε μετ' αυτών σε κοινές προσπάθειες για δικαιοσύνη και ειρήνη και για την προστασία της ακεραιότητας της όμορφης αλλ' οδυνηρώς πληγωμένης κτίσεως του Θεού. Οι εμβαθυνόμενες αυτές σχέσεις φέρνουν νέες προκλήσεις και διευρύνουν την κατανόηση και συνεννόησή μας.

4. Θλιβόμεθα από το γεγονός ότι υπάρχουν επίσης οδυνηρές εμπειρίες από καταστάσεις όπου η πολυμορφία έχει μετατραπεί σε διχασμό και δεν αναγνωρίζουμε πάντοτε εις αλλήλους πρόσωπο Χριστού. Δεν μπορούμε να συναχθούμε άπαντες πέριξ της Τραπέζης σε Ευχαριστιακή Κοινωνία. Παραμένουν τα ζητήματα που διχάζουν. Νέα ζητήματα φέρνουν οξείες προκλήσεις, οι οποίες προκαλούν νέους διχασμούς εντός και μεταξύ Εκκλησιών. Αυτά πρέπει να αντιμετωπισθούν εντός του πλαισίου της συντροφικής σχέσεως των Εκκλησιών μέσω συναινετικής διακρίσεως. Αποσυρόμεθα υπερβολικά εύκολα στις δικές μας παραδόσεις και κοινότητες, αρνούμενοι τις προκλήσεις και τον πλουτισμό από τα δώρα τα οποία οι άλλοι μας προσφέρουν. Φαίνεται ενίοτε ως να ενστερνιζόμεθα μεν την δημιουργική καινή ζωή της πίστεως, αλλά παρά ταύτα να μην ενστερνιζόμεθα το πάθος για την ενότητα ή την επιθυμία για

συντροφικότητα μετά των άλλων. Τούτο μας καθιστά πιο επιρρεπείς στο να ανεχόμεθα αδικίες ή ακόμη και συγκρούσεις μεταξύ ή εντός των Εκκλησιών. Δημιουργείται μία ανάσχεση, καθώς ορισμένοι βαδίζουν αποκαμωμένοι και απογοητευμένοι στο οικουμενικό μονοπάτι.

5. Δεν τιμούμε πάντοτε τον Θεό ο οποίος είναι η πηγή της ζωής μας. Όποτε καταχρώμεθα της ζωής με πρακτικές αποκλεισμού και περιθωριοποιήσεως, με την άρνησή μας να επιδιώξουμε την δικαιοσύνη, με την απροθυμία μας να ζήσουμε εν ειρήνη, με την αποτυχία μας να επιζητήσουμε την ενότητα, και με την εκμετάλλευση της κτίσεως, απορρίπτουμε τα δώρα τα οποία μας προσφέρει ο Θεός.

Το κοινό μας όραμα κατά τις Γραφές

6. Καθώς αναγιγνώσκουμε ομού τας Γραφάς, υπό την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, τα μάτια μας ανοίγονται ως προς τη θέση της κοινότητας του λαού του Θεού εντός της κτίσεως. Άνδρες και γυναίκες εποιήθησαν κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού και τους ανετέθη η ευθύνη να άρχουν πασών των μορφών ζωής (Γεν. 1:26-28) μεριμνώντας περί αυτής. Η συμφωνία μετά του Ισραήλ σηματοδοτεί μία αποφασιστική στιγμή κατά την εκδίπλωση του σχεδίου του θεού για την σωτηρία. Οι Προφήτες καλούν τον λαό της Διαθήκης του Θεού να εργάζεται για δικαιοσύνη και ειρήνη, να μεριμνά για τους φτωχούς, τους αποβλήτους και περιθωριοποιημένους και να είναι φως εθνών (Μιχ. 6:8, Ησ. 42:6).

7. Ο Θεός απέστειλε τον Ιησού Χριστό, τον σαρκωθέντα Λόγο του Θεού (Ιω. 1). Μέσω της διακονίας Του και του θανάτου Του επί του Σταυρού, ο Ιησούς διέλυσε «το μεσότοιχον του φραγμού, την έχθραν», συνήψε νέα Διαθήκη, και έφερε γνήσια ενότητα και καταλλαγή «εν τη σαρκί αυτού» (Εφ. 1:9-10 και 2:14-16). Εκήρυξε το Ευαγγέλιο της επερχόμενης Βασιλείας του Θεού, «τους όχλους εσπλαγχνίσθη», εθεράπευσε τους νοσούντας και εχρίσθη «ευαγγελίσασθαι πτωχοίς» (Ματθ. 9:35-36, Λουκ. 4:14-24). Έτεινε το χέρι του προς τους περιφρονημένους, τους αμαρτωλούς, τους αλλοδαπούς, προσφέροντας αποδοχή και σωτηρία. Με τη ζωή, το θάνατο και την ανάστασή Του και τη δύναμει του Αγίου Πνεύματος, ο Ιησούς απεκάλυψε την κοινωνία της ζωής τού Τριαδικού Θεού και διήνοιξε για όλους ένα καινό τρόπο ζωής εν κοινωνία μετά των άλλων εν τη αγάπη του Θεού (1 Ιω. 1:1-3 κ.εξ.). Ο Ιησούς προσευχήθηκε «ίνα πάντες έν ώσι» περί των μαθητών Του προς χάριν του κόσμου (Ιω. 17:20-24). Το μήνυμά Του και την διακονία Του υπέρ της ενότητας και της καταλλαγής τα εμπιστεύθηκε Στους μαθητές Του και μέσω αυτών στην Εκκλησία, η οποία καλείται να συνεχίσει την αποστολή Του (2 Κορ. 5:18-20). Η

κοινότητα των πιστών ζούσε εξ αρχής μαζί, «προσκαρτερούντες τη διδαχή των αποστόλων και τη κοινωνία, τη κλάσει του άρτου και ταις προσευχαίς», μεριμνώντας για τους φτωχούς, ευαγγελιζόμενοι αλλά παρά ταύτα και αγωνιζόμενοι απέναντι σε «στάσιν» και «ζήτησιν» (Πράξ. 2:42 και Πράξ. 15).

8. Η Εκκλησία ως Σώμα Χριστού, ενσαρκώνει την ενωτική, συμφιλιωτική και αυτοθυσιαστική αγάπη του Ιησού για τον κόσμο επί του Σταυρού. Στο επίκεντρο της εν κοινωνία ζωής του ίδιου του Θεού βρίσκεται διά παντός ένας σταυρός και διά παντός μία ανάσταση — μία πραγματικότητα η οποία αποκαλύπτεται προς ημάς και δι' ημών. Προσευχόμεθα και προσμένουμε με λαχτάρα («αποκαραδοκούμεν») το Θεό να καινοποιήσει ολόκληρη την κτίση (Ρωμ. 8:19-21). Ο Θεός είναι πάντοτε εκεί, μπροστά από εμάς, στο προσκύνημά μας, και διαρκώς μας εκπλήσσει, μας καλεί σε μετάνοια, συγχωρεί τις αποτυχίες μας και μας προσφέρει το δώρο της καινής ζωής.

Η κλήση του Θεού για ενότητα σήμερα

9. Κατά την οικουμενική μας διαδρομή έχουμε καταλήξει να κατανοήσουμε περισσότερο περί της κλήσεως του Θεού προς την Εκκλησία να διακονεί την ενότητα πάσης της κτίσεως. Αποστολή της Εκκλησίας είναι να αποτελεί πρόγευση της καινής κτίσεως· προφητικό σημείο ζωής για ολόκληρο τον κόσμο, της ζωής που ο Θεός επιθυμεί για όλους· και διάκονος ευαγγελιζόμενος την Βασιλεία δικαιοσύνης, ειρήνης και αγάπης του Θεού.

10. Ως πρόγευση ο Θεός προσφέρει στην Εκκλησία δώρα κεχαριτωμένα: τον Λόγον, μαρτυρούμενο στην Αγία Γραφή, προς τον οποίο καλούμεθα να ανταποκριθούμε με πίστη τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος· το Βάπτισμα, κατά το οποίο καθιστάμεθα καινό πλάσμα εν Χριστώ· την Θεία Ευχαριστία, την πληρέστερη έκφραση κοινωνίας μετά του Θεού και μετ' αλλήλων, η οποία οικοδομεί την συντροφικότητα και από την οποία εξερχόμεθα με ανανεωμένη την αποστολή μας προς τον κόσμο· μία αποστολική διακονία να φέρουμε στο φως και να εκτρέφουμε τα τάλαντα όλων των πιστών και να ηγούμεθα της αποστολής της Εκκλησίας. Συνοδικαί Συνάξεις είναι επίσης δώρα τα οποία επιτρέπουν στην συντροφική συμπόρευση, υπό την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, να διακρίνει το θέλημα του Θεού, να διδάσκει ηνωμένη και να ζη θυσιαστικώς, με αλληλο-διακονία των αναγκών εκάστου. Η ενότης της Εκκλησίας δεν είναι μία ισοπεδωτική ομοιομορφία. Η πολυμορφία είναι επίσης ένα δώρο, δημιουργικό και ζωογόνο. Αλλά η πολυμορφία δεν

μπορεί να είναι και τόσο αγεφύρωτη ώστε οι εν Χριστώ να αποξενωθούν και να καταντήσουν εχθροί μεταξύ τους, ζημιώνοντας έτσι την ενωτική πραγματικότητα της εν Χριστώ ζωής¹.

11. Ως προφητικό σημείο η κλήση της Εκκλησίας είναι να αναδεικνύει την ζωή την οποία ο Θεός επιθυμεί για σύμπασα την κτίση. Πολύ δύσκολα είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι δίδουμε αξιόπιστο μήνυμα όσο παραμένουν οι εκκλησιαστικοί μας διχασμοί, οι οποίοι απορρέουν από θεμελιώδεις δογματικές διαφωνίες. Διχασμοί και περιθωριοποίηση επί τη βάσει εθνοτικής ταυτότητας, φυλής, κοινωνικώς προσδιοριζόμενου φύλου, αναπηρίας, εξουσίας, κοινωνικής καταστάσεως, κοινωνικής τάξεως, όπως και άλλες μορφές διακρίσεων συσκοτίζουν επίσης την μαρτυρία της Εκκλησίας περί ενότητας. Προκειμένου να παρέχει ένα αξιόπιστο μήνυμα, η κοινή μας ζωή πρέπει να αντανakλά τις ιδιότητες της υπομονής, της ταπεινότητας, της γενναιοδωρίας, του ευηκόου ωτός προς αλλήλους, της αμοιβαίας λογοδοσίας, της καταπολεμήσεως των αποκλεισμών, και της προθυμίας να παραμένουμε μαζί και όχι να λέμε «*χρείαν σου ουκ έχω*» (1 Κορ. 12:21). Καλούμεθα να είμεθα μία κοινότητα η οποία θα υποστηρίζει τη δικαιοσύνη πρώτα στη δική της ζωή, θα συμβιώνει εν ειρήνη και δεν θα συμβιβάζεται ποτέ με εκείνη την εύκολη ειρήνη η οποία φिमώνει την διαμαρτυρία και τον ανθρώπινο πόνο, αλλά θα αγωνίζεται για την αληθινή ειρήνη η οποία επιτυγχάνεται μετά δικαιοσύνης. Μόνο καθώς οι Χριστιανοί συμφιλιώνονται και καινοποιούνται από το Πνεύμα Θεού θα προσφέρει η Εκκλησία αυθεντική μαρτυρία περί της δυνατότητας μιας ζωής εν καταλλαγή δι' όλους τους ανθρώπους, δι' άπασαν την κτίση. Συχνά, μέσα ακριβώς στην αδυναμία, την απορία και τη δοκιμασία που προσομοιάζει προς το Πάθος του Χριστού, η Εκκλησία είναι αληθώς σημείο και μυστήριο της Χάριτος του Θεού².

12. Η διακονία στην οποία καλείται η Εκκλησία είναι να παρουσιάζει το άγιο, αγαπητικό και ζωής βεβαιωτικό σχέδιο του Θεού για τον κόσμο, όπως αυτό αποκαλύπτεται εν Ιησού Χριστώ. Από την ίδια της τη φύση, η Εκκλησία είναι αποστολική, καθώς καλείται και αποστέλλεται να

¹ Καθώς οι Εκκλησίες μας εκφράζουν την ανταπόκρισή τους στο έγγραφο της Επιτροπής Πίστεως και Τάξεως υπό τον τίτλο «Η Εκκλησία : Προς ένα Κοινό Όραμα», προσευχόμεθα να βοηθηθούμε στην καλύτερη κατανόηση της ορατής ενότητας την οποία ο Θεός μας καλεί να βιώσωμε εντός του κόσμου και διά τον κόσμον.

² Εκφράζουμε την ευγνώμονα αναγνώρισή μας στα πολυάριθμα προγράμματα του Π.Σ.Ε. τα οποία μας έχουν βοηθήσει να κατανοήσουμε τι σημαίνει μία κοινότητα πιστών όπου οι διχασμοί λόγω εθνοτικής ταυτότητας, φυλής, κοινωνικώς προσδιοριζόμενου φύλου, εξουσίας και κοινωνικής θέσεως αντιμετωπίζονται δραστηκώς και υπερβαίνονται.

μαρτυρήσει περί του δώρου της κοινωνίας το οποίο ο Θεός προορίζει διά σύμπασα την ανθρωπότητα και σύμπασα την κτίση στο Βασίλειο του Θεού. Στο έργο της, έργο ολιστικής αποστολής —κήρυγμα του ευαγγελικού λόγου και διακονία επιτελούμενα κατά τον τρόπο του Χριστού—, η Εκκλησία μετέχει στην προσφορά ζωής Θεού προς τον κόσμο³. Τη δυνάμει του Αγίου Πνεύματος, η Εκκλησία πρέπει να διακηρύσσει το Καλό Άγγελμα κατά τρόπους οι οποίοι αφυπνίζουν μια ανταπόκριση μέσα από διαφορετικά περιβάλλοντα, γλώσσες και πολιτισμούς, να επιζητεί την δικαιοσύνη του Θεού και να εργάζεται για την ειρήνη Του. Οι Χριστιανοί καλούνται να καταστήσουν την ευημερία όλων των λαών και των πλασμάτων δική τους υπόθεση, συστρατευόμενοι μετ' ανθρώπων άλλων δογμάτων ή και ουδενός δόγματος, όπου τούτο είναι δυνατόν.

13. Η ενότης της Εκκλησίας, η ενότης της ανθρωπίνης κοινότητος και η ενότης συμπάσης της κτίσεως είναι αλληλένδετες. Ο Χριστός, ο οποίος μας ενώνει, μας καλεί να ζούμε εν δικαιοσύνη και ειρήνη και επιτάσσει να συνεργαζόμεθα για δικαιοσύνη και ειρήνη στον κόσμο του Θεού. Το σχέδιο του Θεού το οποίο μας απεκαλύφθη εν Χριστώ είναι, *«εις οικονομίαν του πληρώματος των καιρών, ανακεφαλαιώσασθαι τα πάντα εν τω Χριστώ, τα επί τοις ουρανοίς και τα επί της γης»* (Εφ. 1:9-10).

Η δέσμευσή μας

14. Βεβαιώνουμε τη θέση της Εκκλησίας στο σχέδιο του Θεού και μετανοούμε διά τους διχασμούς μεταξύ και εντός των Εκκλησιών μας, εξομολογούμενοι μετά λύπης μας ότι η απουσία ενότητος μεταξύ μας υπονομεύει τη μαρτυρία μας περί του Καλού Αγγέλματος του Ιησού Χριστού και καθιστά λιγότερο αξιόπιστη την μαρτυρία μας περί της ενότητος την οποία ο Θεός επιθυμεί δι' άπαντας. Εξομολογούμεθα τις αποτυχίες μας στην επίτευξη δικαιοσύνης, στα έργα για την ειρήνη, και στη συντήρηση της κτίσεως. Παρά τις αποτυχίες μας, ο Θεός είναι πιστός και συγχωρητικός και συνεχίζει να μας καλεί προς την ενότητα. Έχοντες

³ Εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας για όλα όσα διδαχθήκαμε περί δικαίας ειρήνης κατά τον τρόπο του Θεού από τη Δεκαετία για την Υπέρβαση της Βίας, όπως αυτά εστιάσθησαν στην Οικουμενική Έκκληση για Δίκαιη Ειρήνη κατά την Ειρηνευτική Συνδιάσκεψη της Jamaica, καθώς και για όσα διδαχθήκαμε για την αποστολή κατά τον τρόπο του Θεού, όπως συμπυκνώθηκαν από το έγγραφο της Επιτροπής για την Παγκόσμια Αποστολή και τη Διάδοση του Ευαγγελικού Λόγου, στο έγγραφό της υπό τον τίτλο «Μαζί προς τη Ζωή: Αποστολή και Διάδοση του Ευαγγελίου σε Μεταβαλλόμενα Τοπία».

πίστη στην δημιουργική και ανα-δημιουργική δύναμη του Θεού, λαχταρούμε η Εκκλησία να είναι μία πρόγευση, ένα αξιόπιστο σημείο και μία αποτελεσματική διακονία της νέας ζωής την οποία ο Θεός προσφέρει προς τον κόσμο. Η χαρά, η ελπίδα και το πάθος για ενότητα ανανεώνονται μόνο εν Θεώ, ο οποίος μας γνέφει προς μία ζωή σε όλη της την πληρότητα. Ως εκ τούτου, προτρέπουμε αλλήλους να διατηρήσουμε τη δέσμευσή μας προς τον πρωταρχικό σκοπό της συντροφικής σχέσεως των Εκκλησιών εντός του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών: και ο σκοπός αυτός είναι να απευθύνουμε έκκληση προς αλλήλους για ορατή ενότητα εν μια πίστει και εν μια Ευχαριστιακή συνοδοιπορία, εκφραζομέναις εν τη λατρεία και εν τη κοινή ζωή εν Χριστώ, μέσα από τη μαρτυρία και τη διακονία προς τον κόσμο και να προχωρούμε προς αυτή την ενότητα, *ίνα ο κόσμος πιστεύη*⁴. Βεβαιώνουμε την μοναδικότητα της συντροφικής μας σχέσεως και την πεποίθησή μας ότι θα επιδιώξουμε την ορατή ενότητα της Εκκλησίας ομού, ευγνώμονες διά την διαφορετικότητά μας και συνειδητοποιούντες την ανάγκη να προαγώμεθα εν κοινωνία.

15. Πιστοί στην κοινή μας αυτή κλήση, θα επιζητήσουμε από κοινού την πλήρη ορατή ενότητα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, όταν θα εκφράζουμε την ενότητά μας παρακαθήμενοι πέριξ της αυτής Τραπέζης του Κυρίου. Κατά την επιδίωξη της ενότητος της Εκκλησίας θα καθιστάμεθα δεκτικότεροι στην υποδοχή των παραδόσεων εκάστου εξ ημών ως δώρων προς αλλήλους και θα προσφέρουμε τα δώρα μας αλλήλοις. Θα μάθουμε να εορτάζουμε από κοινού τους μάρτυρες της κοινής μας πίστεως. Θα εξακολουθήσουμε τις θεολογικές συζητήσεις, δίνοντας προσοχή σε νέες φωνές και διαφορετικές μεθόδους προσεγγίσεως. Θα επιδιώκουμε να βιώνουμε τις συνέπειες των μεταξύ μας θεολογικών συμφωνιών. Θα εντατικοποιούμε το έργο μας για τη δικαιοσύνη, την ειρήνη και την θεραπεία της κτίσεως και θα αντιμετωπίζουμε από κοινού τις πολύπλοκες προκλήσεις των συγχρόνων κοινωνικών, οικονομικών και ηθικών προβλημάτων. Θα εργαζόμεθα διά δικαιοτέρους, πλέον συμμετοχικούς και άνευ αποκλεισμών τρόπους συμβιώσεως. Θα καταστήσουμε υπόθεσίν μας κοινήν μετά των ετεροδόξων κοινοτήτων την ευημερία της ανθρωπότητας και της κτίσεως. Θα θεωρούμεν αλλήλους υπολόγους διά την εκπλήρωσιν αυτών των δεσμεύσεων. Προ πάντων, θα προσευχόμεθα ακαταπαύστως διά την

⁴ Καταστατικό και Κανονισμός του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, όπως ετροποποιήθησαν υπό της 9^{ης} Συνελεύσεως εν Porto Alegre Βραζιλίας το 2006, Τμήμα III: Σκοποί και Λειτουργίες. Ενθυμούμεθα επίσης τη διατύπωση της Πρώτης Συνελεύσεως του Π.Σ.Ε. το 1948: «Εδώ, εν Amsterdam, έχομεν συνάψη σύμφωνον μετ' αλλήλων διά την σύστασιν του Παγκοσμίου τούτου Συμβουλίου Εκκλησιών. Προτιθέμεθα να παραμείνωμεν ομού».

ενότητα διά την οποίαν προσηυχήθη ο Ιησούς (Ιω. 17): την ενότητα της πίστεως, της αγάπης και του ελέους, την οποία ο Ιησούς Χριστός έφερε με το έργο Του· μια ενότητα όπως εκείνη της οποίας ο Χριστός μετέχει μετά του Πατρός· μια ενότητα η οποία εμπερικλείεται εν τη κοινωνία ζωής και αγάπης του Τριαδικού Θεού. Εδώ, διά της αποστολής και της διακονίας αναδεχόμεθα την εντολή της κλήσεως της Εκκλησίας εις ενότητα.

16. Στρεφόμεθα προς τον Θεό, πηγή πάσης ζωής, και προσευχόμεθα:

*Ω συ, ο Θεός ο ζων,
ίθνον ημάς
εις δικαιοσύνην και ειρήνην
ίνα ο πάσχων λαός εύρη την ελπίδα
ίνα ο τραυματισθείς κόσμος εύρη θεραπείαν
ίνα αι διαμεμερισμένοι εκκλησίαι ορατώς έν ώσι
τη μεσιτεία εκείνου ός ηυχήθη υπέρ ημών
και εν τω ονόματί του εσμέν έν σώμα,
του Υιού Σου Ιησού Χριστού,
ώ πρέπει πας αίνος και δόξα
μετά Σού και Πνεύματος του Αγίου,
τω ενί Θεώ,
νυν και εις τους αιώνας. Αμήν.*

[Μετάφρασις εκ του αγγλικού:
Δρ Νικόλαος Κ. Πετρόπουλος,
M.St., D.Phil. {Οxon.},
και της Καταληκτικής Προσευχής:
Κώστας Ν. Πετρόπουλος,
φιλόλογος – συγγραφέας,
Σχολικός Σύμβουλος ε.τ.]